

Arrest

nr. 228 758 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 oktober 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 19 oktober 2015.

Op 24 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 6 juli 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. In dit kader besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 augustus 2017 tot de

niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 27 april 2018 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juni 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.4. Op 25 januari 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 16 april 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Deze thans voorliggende beslissing werd aangetekend naar verzoeker verzonden op 17 april 2019.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Balabagh (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. U liep school in Balabagh. Toen uw vader kwam te overlijden, kon u niet langer naar school. U zorgde voor het vee en werkte op de velden.

U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: uw oudste broer Z. werkte sinds ongeveer zes jaar voor de inlichtingendienst NDS ('National Directorate of Security'). De taliban kwamen dit te weten en zijn in de derde maand van 1394 (mei-juni 2015) naar jullie huis gekomen. Zij waarschuwden uw moeder en zeiden dat uw broer Z. met zijn activiteiten voor de overheid moest stoppen. Uw moeder trachtte Z. telefonisch te bereiken maar slaagde daar niet in. Negen of tien dagen later lieten de taliban een dreigbrief achter. Nogmaals werd daarin geëist dat uw broer zijn activiteiten zou staken. Uw broer kon deze keer wel worden verwittigd. Hij zei dat u voorzichtig moest zijn en binnen blijven. Nog eens vijftien dagen later zijn de taliban naar jullie huis gekomen. Uw moeder zei dat u moest vluchten en u ging zich bij de burens verbergen. Uw huilende moeder is u daar de volgende dag komen opzoeken. Uw buurman belde met uw broer en er werd een en ander geregeld. Vervolgens bracht uw buurman u naar Jalalabad waar u aan een smokkelaar werd overgeleverd. U verbleef nog een maand op verschillende plaatsen in Afghanistan. Vervolgens zijn jullie naar Nimroz gegaan. Vanuit Nimroz reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 17 oktober 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument ('taskara') en een vertaling naar het Engels, een brief van de 'malik' van Balabagh, een brief van de ouderen, de dreigbrief van de taliban, elf foto's waarop uw broer te zien is tijdens zijn werk, een kopie van de 'taskara' van uw broer, zeven documenten in verband met zijn werk (certificaten, dankbrief, etc.) en de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde u op 24 april 2017 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat zowel uw herkomst uit het district Surkh Rod als uw asielmotieven ongeloofwaardig bleken te zijn. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 6 juli 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan verklaarde u dat uw broer B. intussen gedood werd door de taliban. Ook herhaalde u dat uw oudste broer en zijn werk voor de NDS de oorzaak zijn van uw problemen met de taliban, en dat u om die reden niet terug kan naar Afghanistan. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgende nieuwe documenten voor: de 'taskara' of het Afghaans identiteitsbewijs van uw vader, een brief van het districtshuis van Surkh Rod en het EMS-label van de post waarmee u deze documenten toegestuurd kreeg. Het CGVS besliste op 25 augustus 2017 tot de nietontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U heeft geen beroep ingediend.

Op 27 april 2018 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U verklaarde dat u in september 2017 naar Frankrijk bent gegaan en dat Frankrijk u naar België heeft teruggeleid. U herhaalde dat u van Balabagh, Surkh Rod afkomstig bent en dat u problemen dient te vrezen met de taliban, dit omwille van het werk van uw broer Z. voor het NDS. De taliban willen dat u Z. aan hen uitlevert. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u volgende bijkomende stukken neer: 31 foto's waarop Z. tijdens zijn werkzaamheden voor het NDS te zien is, een video-opname waarop Z. te zien is

tijdens zijn werk (op usb), een video-opname van een getuigenis van Z. die uw problemen bevestigt (op diezelfde usb), twee foto's van uw familie, een brief waarin ook het districtshuis van Surkh Rod uw problemen bevestigt en een bewijs van verzending. Op 11 juni 2018 heeft het CGVS beslist tot de niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder België te hebben verlaten diende u hier op 25 januari 2019 **een vierde verzoek** in om internationale bescherming. U herhaalt afkomstig te zijn uit Bala Bagh, Surkhrod, Nangarhar, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan verbleef. U stelt dat u sinds enkele weken geen contact meer krijgt met uw broer, maar wel nog met uw moeder. Van haar vernam u dat de taliban nog naar jullie op zoek zijn, dit wegens uw broers werkzaamheden voor het NDS. De taliban willen dat u in ruil hen komt vervoegen. U legt volgende nieuwe documenten neer: een brief van een potentiële werkgever in België, een kopie van uw broers paspoort geldig tot 21/11/2022, uw vaders originele stemkaart en twee handgeschreven brieven van uw broer waarin hij uw asielrelaas bevestigt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Surkh Rod in Nangarhar. Verder kon er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw broer die voor de NDS zou werken en de hieruit volgende bedreigingen tegen u en uw familie door de taliban. Uw geografische kennis van de regio, van de politieke situatie en van prominente lokale politieke personen bleek immers wel zeer beperkt, en uw kennis van de Afgaanse kalender was zowaar zelfs onbestaande. Ook over de lokale landbouwsituatie en incidenten die zich afspeelden in uw nabije omgeving was u niet op de hoogte, én daarnaast slaagde u er evenmin in om op spontane en doorleefde wijze iets over uw eigen dorp te vertellen. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats(en) te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast,

behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U houdt vol dat u uit Surkh Rod afkomstig bent en daar heeft geleefd tot uw vertrek, en dat u daar problemen met de taliban dient te vrezen wegens de job van uw broer bij de inlichtingendienst (zie Verklaring volgend verzoek, punt 10 en 15). Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat het louter herhalen van uw eerdere verklaringen de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. U verklaart van uw moeder vernomen te hebben dat de taliban nog steeds naar u en uw broer op zoek zijn thuis en in de moskee. Dit is slechts een verklaring door derden, en bovendien vloeit dit voort uit asielmotieven die eerder al als niet geloofwaardig werden beoordeeld.

Ook de nieuwe voorgelegde stukken kunnen de eerdere appreciaties van het CGVS niet ombuigen. Zo legde u nu een kopie neer van een paspoort waarvan u beweert dat het van uw broer is. Vooreerst kan aan een fotokopie maar weinig bewijswaarde worden gehecht, gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is.

Daarnaast kan u hiermee niet aantonen dat deze persoon werkelijk uw broer is. Bovendien, voor zover wordt aangenomen dat het uw broers paspoort is, blijkt uit deze kopie enkel dat de geboorteplaats van de bewuste persoon Nangarhar is, en worden de exacte geboorteplaats en woonplaats niet vermeld. De twee handgeschreven brieven die uw herkomst en problemen moeten bewijzen en die opgesteld zouden zijn door uw broer kunnen evenmin de voorgaande conclusies wijzigen. Dergelijke handgeschreven en niet-gedateerde brieven kunnen door eender wie zijn opgesteld en vertonen een gesolliciteerd karakter, waardoor ze geen objectieve bewijswaarde hebben. De stemkaart die van uw vader zou zijn is evenmin een bewijs van uw herkomst en problemen met de taliban. Met deze kaart kan u geen familieband aantonen met de betrokken persoon, en aangezien deze van 2003-2004 dateert is het ook een gedateerd document. De brief van een potentiële werkgever in België heeft geen band met uw asielmotieven en voegt hier dan ook niets aan toe.

Dient bovendien te worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en herkomst.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van het verbod op willekeur. Verzoeker voert daarbij aan dat zijn nieuw verzoek om internationale bescherming gesteund is op tal van zwaarwegende motieven die ten onrechte door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet aannemelijk opzij worden geschoven, zonder evenwel een onderzoek te verrichten naar de door hem afgelegde verklaringen en door hem voorgelegde documenten. Hij voert bij de ontwikkeling van zijn middel bovendien nog de schending aan van de samenwerkingsplicht en verwijst in dit verband naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de zaak C-277/11 van het Hof van Justitie en het rapport “*UNHCR, Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*” van mei 2016.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen “*zogezegd ten nadele van verzoeker*” en meent dat dit alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht besluit verzoeker dat de commissaris-generaal hieraan *in casu* niet heeft voldaan. Verzoeker vervolgt nog dat de situatie in Afghanistan ernstig en precair van aard is en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt met stukken kan bewijzen. Hij voert in dit verband nog aan dat van de overheid verwacht mag worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *fair play*-beginsel, hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel onderzoek heeft verricht naar de eventuele nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker. In de ontwikkeling van zijn middel beroept verzoeker zich nog op de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en)

verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van de middelen, in zoverre het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 24 april 2017 omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Surkhrod en verzoekers vluchtmotieven als zou hij de taliban vrezen omwille van de werkzaamheden van zijn broer Z. bij de National Directorate of Security (hierna: NDS) daarenboven eveneens ongeloofwaardig bleken. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat zijn broer B. intussen gedood werd door de taliban en herhaalde hij dat zijn oudste broer Z. en diens werk voor de NDS de oorzaak zijn voor zijn problemen met de taliban. Daarnaast legde verzoeker de taskara van zijn vader, een brief van het districtshuis van Surkhrod en het EMS-label van de post waarmee hij deze documenten kreeg toegestuurd voor. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 25 augustus 2017 tot niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Verzoeker diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 27 april 2018 en herhaalde daarbij zijn herkomst uit het dorp Balbagh, district Surkhrod en volhardde in zijn problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn oudste broer. Verzoeker legde bijkomende stukken neer, meer bepaald foto's waarop Z. te zien is tijdens zijn werkzaamheden voor het NDS, een video-opname waarop Z. te zien is op zijn werk, een video-opname met een getuigenis van Z. die verzoekers problemen bevestigt, foto's van zijn familie, een brief waarin het districtshuis van Surkhrod verzoekers problemen bevestigt en een verzendingsbewijs. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot in het kader van dit derde verzoek om internationale bescherming tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dezelfde motieven steunt die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen over zijn herkomst uit het dorp Balabagh, district Surkhrod, provincie Nangarhar en de problemen met de taliban. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn moeder liet weten dat de taliban nog steeds op zoek

naar hen is wegens de werkzaamheden van zijn broer voor het NDS en de taliban willen dat verzoeker hen in ruil komt vervoegen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgend documenten voor: een brief van een potentiële werkgever in België, een kopie van het paspoort van verzoekers voorgehouden broer, de originele stemkaart van verzoekers vader en twee handgeschreven brieven van verzoekers broer die zijn vluchtrelaas bevestigen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend (vierde) verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat onder meer geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar noch aan zijn verklaringen inzake zijn broer die voor de NDS zou werken en de hieruit volgende bedreigingen tegen verzoeker en zijn familie door de taliban, verzoeker geen beroep indende tegen deze beslissing die bijgevolg als vaststaand moet worden beschouwd vermits hij in geen elementen voorlegt die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, aangezien (i) verzoeker volhardt in zijn eerdere verklaringen over zijn herkomst en zijn problemen; (ii) verzoekers verklaring dat hij van zijn moeder vernam dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar verzoeker en zijn broer bij hem thuis en in de moskee, slechts een verklaring van een derde betreft, die bovendien voortvloeit uit ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven; (iii) de nieuwe voorgelegde stukken - een kopie van paspoort van verzoekers voorgehouden broer, twee handgeschreven brieven die door verzoekers broer zouden zijn opgesteld, een stemkaart van verzoekers voorgehouden vader en een brief van een potentiële werkgever - niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn volgend verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en

waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming gesteund is op tal van zwaarwegende motieven, dat de commissaris-generaal ten onrechte verwijst naar verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming en verder geen onderzoek verrichtte zodat de door hem uiteengezette omstandigheden zomaar aan de kant worden geschoven, hetgeen nochtans in strijd is met de plicht tot grondig onderzoek en de samenwerkingsplicht en hij in dit verband verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de zaak C-277/11 van het Hof van Justitie en het rapport “*UNHCR, Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*” van mei 2016, merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient benadrukt dat, wanneer een beslissing aangaande een vorig verzoek om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn is aangevochten, deze als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon aldus met recht verwijzen naar de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waarop hij zich thans nog steeds beroept. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, alsook hetgeen voorafgaat en hetgeen volgt blijkt immers dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Daarnaast merkt de Raad op dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijbrengt in dit verband en er dan ook moet worden geconcludeerd dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België werd veroordeeld in een zaak van Sikhs die als afgewezen verzoeker om internationale bescherming naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geen documenten voorlegde die zijn identiteit of zijn verblijf in het district Surkhrod, provincie Nangarhar, Afghanistan zouden kunnen staven. Uit het arrest afleiden dat wanneer er twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit of verblijfplaats van een verzoeker om internationale bescherming, een verzoek om internationale bescherming niet meer mag worden afgewezen, berust bijgevolg op een verkeerde lezing van het arrest.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor hem zeer moeilijk is om bewijsstukken te bekomen omdat hij sedert lange tijd niet meer in zijn land van herkomst verblijft, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. De uitleg dat hij niet over dezelfde contacten beschikt als voorheen en in de onmogelijkheid is om steeds opnieuw documenten te bekomen, te meer gelet op de gevaarlijke toestand in Afghanistan ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen en kan de Raad niet overtuigen, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', stuk 8, vraag 20) en hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming schijnbaar toch steeds in staat was om bepaalde - daargelaten de vaststelling dat zij niet van die aard zijn om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen - documenten voor te leggen.

Met betrekking tot de nieuwe stukken die verzoeker voorlegt in het kader van zijn huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: "(...) *Zo legde u nu een kopie neer van een paspoort waarvan u beweert dat het van uw broer is. Vooreerst kan aan een fotokopie maar weinig bewijswaarde worden gehecht, gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is.*

Daarnaast kan u hiermee niet aantonen dat deze persoon werkelijk uw broer is. Bovendien, voor zover wordt aangenomen dat het uw broers paspoort is, blijkt uit deze kopie enkel dat de geboorteplaats van de bewuste persoon Nangarhar is, en worden de exacte geboorteplaats en woonplaats niet vermeld. De twee handgeschreven brieven die uw herkomst en problemen moeten bewijzen en die opgesteld zouden zijn door uw broer kunnen evenmin de voorgaande conclusies wijzigen. Dergelijke handgeschreven en niet-gedateerde brieven kunnen door eender wie zijn opgesteld en vertonen een gesolliciteerd karakter, waardoor ze geen objectieve bewijswaarde hebben. De stemkaart die van uw vader zou zijn is evenmin een bewijs van uw herkomst en problemen met de taliban. Met deze kaart kan u geen familieband aantonen met de betrokken persoon, en aangezien deze van 2003-2004 dateert is het ook een gedateerd document. De brief van een potentiële werkgever in België heeft geen band met uw asielmotieven en voegt hier dan ook niets aan toe.

Dient bovendien te worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en herkomst."

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal de kwade trouw dient aan te tonen, blijkt hij er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en gaat hij voorbij aan de uitgebreide, pertinente motivering aangaande de thans door hem voorgelegde documenten waar hij stelt dat de commissaris-generaal deze geenszins onderzocht heeft.

Waar verzoeker nog hekelt dat "*alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*", dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt

waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voorts wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht en moet hij waar mogelijk deze verklaringen ondersteunen met bewijskrachtige documenten, *quod non in casu*.

Verzoeker hekelt voorts nog dat de commissaris-generaal geenszins *in concreto* gemotiveerd heeft waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend en wijst er in dit verband nog op dat er verschillende mensenrechtenschendingen voorliggen in Afghanistan en de situatie aldaar ernstig en precair blijft zodat er tevens een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM voorligt en waartoe hij nog verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 2). De Raad merkt evenwel op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Surkhrod, provincie Nangarhar in Afghanistan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen zoals blijkt uit het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER